

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אייל כהן

תובע פלוני

נגד

נתבעת קרנית - קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

1 ב"כ התובע עו"ד רוני זמיר
2 ב"כ הנתבעת עו"ד דורון נוביץ

פסק דין חלקי

3
4 לפניי מחלוקת עובדתית בשאלה האם התובע נפגע בתאונת דרכים, אם לאו.

5
6 **1. יריעת המחלוקת**
7 **בכתב התביעה** טען התובע, בין היתר, כי ביום 5.8.17 הוא נפגע ע"י רכב בתאונת דרכים מסוג "פגע
8 וברח", עת רכב על אופניים חשמליים (להלן: "התאונה"). מיקום התאונה לא צוין. כתוצאה מכך נפגע
9 בכל חלקי גופו ובעיקר בפניו. מכאן תביעתו נגד הנתבעת, שתפקידה לפצותו, בהעדר מבטח. התובע
10 עתר למינוי ארבעה מומחים שונים לצורך בירור שאלת נכותו כתוצאה מן התאונה.

11
12 **בכתב הגנתה** טענה הנתבעת, בין היתר, כי דין התביעה נגדה להידחות על הסף, בהעדר יריבות.
13 הנתבעת הכחישה את עצם קרות התאונה, כמו גם הכחישה כי ככל ואירעה, אכן מדובר ב"תאונת
14 דרכים", כמשמעה בחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975.

15
16 לאור טיב המחלוקת קיימתי ביום 25.6.20 דיון מקדמי, בטרם תידון הבקשה למינוי מומחים. בדיון
17 נשמעה עדות קצרה מפי התובע באשר לנסיבות התאונה (להלן גם: "העדות המקדמית"). בנוסף,
18 לאחר עיון במעמד צד אחד בדו"ח חקירה מטעם הנתבעת, מצאתי להתיר לה שלא לגלותו לתובע, עד
19 לאחר פרשת התביעה. הואיל וטיעון הנתבעת נחזה כממשי ומבוסס, ועל מנת שלא להכביד על קופת
20 הציבור, שמא לשווא, במינוי מומחים רפואיים, מצאתי לפצל את הדיון בשאלת החבות.

21

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני:

עיקר ראיות התובע התמצה בתצהיר עדותו הראשית, אליו צורפה מפת אזור התאונה. הנתבעת, מנגד, זימנה לעדות עד מטעמה, מר גבריאל (להלן גם: "עד ההגנה"), מבלי להגיש תצהיר מטעמו, לאור העדר שיתוף פעולה עימה. ביום 10.11.20 נשמעו עדויות התובע ועד ההגנה. בד בבד הוגשו ראיות חפציות, כמבואר להלן.

2. תמצית הראיות

להלן תובא תמצית ראיות הצדדים, באופן בלתי ממצה, ובהתמקד באופן התרחשות התאונה. התייחסות לראיות נוספות תובא בהמשך הדברים ובהתאם להקשר הנדרש.

2.1 העדות המקדמית

תמצית עדותו המקדמית של התובע היא, כי במועד שאינו זכור לו (לרבות החודש בו אירעה התאונה), לפני כשנתיים לערך (קרי- בשנת 2018), בשעת ערב, הוא נסע באופניים חשמליים ברח' אצ"ל בנתניה, שהוא רחוב דו סטרי. נסיעתו הייתה איטית, "בעדינות", משום שהיה "חושך פחד" ומשום שהוא ביקש לפנות שמאלה לרחוב אחר. במרחק 10-15 מטרים מאותה פנייה, הבחין באמצעות מראת הצד של האופניים באורות של רכב מאחוריו. לפתע, בעוד נוסע ישר, הרגיש מכה בכתף שמאל ממראת הרכב, כתוצאה ממנה הוא "עף" ימינה. מדובר היה בג'יפ שחור. יותר מכך הוא אינו זוכר. התובע ציין כי הוא בטוח בכך ששמע את מנוע הרכב. הוא אינו יכול להעריך את מהירות נסיעתו משום שאין לו רישיון נהיגה. לאחר הפגיעה התעורר בבית החולים (פ' עמ' 3, שו' 14). על אף אמירה זו ובהמשך ישיר לה, הבהיר כי גם לשיטתו (כמו העולה מראיות נוספות), הוא היה בהכרח עוד בזירת האירוע (בין אם לא אבדה ובין אם אבדה ושבה), בציינו כי איש מד"א הרגיעו שם, הושיבו והראה לו צילום של פניו. עוד ציין כי האדם שסייע לו לאחר פגיעתו התקשר לאשתו או לבנו, באמצעות הפלאפון שלו, לאחר שחייג חיוג חוזר לשיחה אחרונה (אם כי אמירה זו סויגה בתצהירו כמידע שנמסר לו). בהמשך דבריו, על אף האמור, שב ואמר כי לאחר המכה "...וזהו לא התעוררתי. רק בביה"ח התעוררתי" (עמ' 4 שו' 19).

2.2 תצהיר התובע

תמצית תצהירו של התובע היא, כי עובר לתאונה הוא ביקר יחד עם בנו הקטן, כבן 12 באותה עת, את בנו הגדול יותר, בישיבה בה הוא לומד. לאחר אותו ביקור, הוא הותיר בידי בנו הקטן קלנועית בה נסע קודם לכן, ונטל ממנו אופניים חשמליים, מאחר וחשש כי בנו ינהג בהם בחושך. בדרכם לביתם, פנה בנו מרח' האצ"ל לרח' דב גרונר, ואילו התובע המשיך בנסיעה ברח' האצ"ל, כשכוונתו לפנות בהמשך שמאלה, לרח' ניל"י. כ- 15 מטרים בטרם הפנייה, נפגע ממראת רכב שהגיע מאחוריו. התובע הצליח להבין כי מדובר בג'יפ שחור, שכן הוא הבחין בו במראת הצד של האופניים ומשום שהיטה את ראשו שמאלה טרם הפנייה. נהג הרכב הפוגע לא עצר ולא הושיט לו עזרה. דבר ממה שאירע לו לאחר התאונה לא זכור לו, עד להגעתו לבית החולים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני :

רח' אצ"ל דו סטרי ומימין לכיוון נסיעתו חנו כלי רכב במקביל למדרכה. מתיאור זה, כמו גם מן המפה שצירף לתצהירו, ועליה סימון מסלול נסיעתו ומקום הפגיעה, עולה כי התובע נסע ברח' אצ"ל, במגמה כללית ממערב למזרח (ראו גם הגדלת המפה - 4/נ).

2.3 חקירתו הנגדית של התובע

בחקירתו הנגדית, העיד התובע כי הוא היטה את ראשו וכך הבחין בכך שגיף שחור פגע בו. לדבריו "זה לא עם מראות"- קרי, לאופניים לא היו מראות צד. משנשאל האם הייתה מראה לאופניים השיב כי הוא אינו זוכר. על תשובה זו שב וחזר, גם לאחר שעומת עם כך כי בתצהירו הוא הצהיר כי הבחין ברכב באמצעות מראת צד. עוד אישר התובע, כי זו הייתה הפעם הראשונה בה נסע בחייו על אופניים חשמליים וכי הוא חושב כי ברחוב בו נסע אכן קיימות מהמורות ("באמפרים"). כשהוצגו לפניו תמונות הרחוב ("מ"גוגל מפות"- 5/נ ו- 6/נ), אישר כי מדובר ברח' האצ"ל, אך הוסיף כי אין הוא משוכנע כי ניתן להבחין במקום בו אירעה התאונה. כשנשאל מה קרה לאופניים בעקבות התאונה, השיב כי הוא לא יודע, אך הם "לא היו תקינים לחלוטין" אחריה. מכל מקום הוא לא מכר אותם.

התובע עומת עם כך כי בדו"ח מד"א (1/נ) צוין כי הוא בהכרה מלאה וכי לדברי עובר אורח, כמצוין שם, הוא החליק עם אופניים. עוד עומת עם מכתב השחרור מבית החולים (2/נ) שגם בו צוינה נפילה מאופניים. בהתאם נשאל מדוע מסר כי נפל מאופניים (קרי- הסתפק בכך מבלי לציין מעורבות רכב בתאונה) ועל כך השיב כי הוא כלל לא הבין מה קורה ו"מי נגד מי". משנשאל מדוע לא ציין בפני גורם כלשהו כי הוא נפגע ע"י גיף שחור השיב כי הוא לא נשאל על כך. משנשאל מדוע רעייתו לא הובאה לעדות כמי שנכחה בזירה לאחר התאונה, השיב כי לא התבקש לעשות כן וכי לא ברור לו מדוע יש צורך בעדים נוספים. משנשאל מדוע לא ביקש, באמצעות מד"א, לאתר את גבריאלי ולהעידו מטעמו, השיב כי הוא לא פנה, משום שיש לו עורך דין, כי הוא לא "עושה דברים" ומי הוא שיענו לו במד"א. עוד עומת בסדרת שאלות באשר למצבו הרפואי (להלן).

2.4 עדות עד ההגנה

עד ההגנה גבריאלי העיד, כי עובר לתאונה הוא פסע ברח' האצ"ל, ממזרח למערב, על הכביש ממש, בין המכוניות החונות- קרי, לא על מדרכה. בשלב מסוים הבחין בתובע, שחלף על פניו (קרי- הגיע ממולו) בנסיעה באופניים. סמוך לאחר מכן שמע "רעש של בום", "התרסקות של בן אדם על הרצפה". העד הסתובב מייד לאחור, וראה את התובע על הארץ, במרחק כחמישים ועד כמאה מטרים ממנו לערך. העד רץ מייד לעבר התובע, אותו מצא שותת דם מראשו ואינו מגיב, והזעיק אמבולנס. עד ההגנה אישר כי התמליל ת/8 (בשגגה צוין בפרוטוקול בהקשר זה כ"ת/7") משקף לדעתו את תוכן שיחתו עם מד"א, בה נרשם מפיו כי "...נפל פה מישהו עם האופניים".

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני :

לדבריו, שתי נשים הגיעו ממקום סמוך כדי לסייע. כשנשאל בחקירתו הראשית האם היה זוכר ומדווח בהתאם, לו ראה רכב ליד התובע, השיב "מן הסתם כן". עם זאת הוסיף כי הואיל והוא היה מרוכז באותה עת בתובע ולא בסביבה, הוא אינו יודע אם היה במקום רכב, אם לאו. כשנשאל האם הבחין בגייפ שחור, השיב כי זכור לו שהיו כלי רכב, אך הוא אינו זוכר אם היה גייפ במקום, ומאיזה כיוון הוא הגיע. בחקירתו הנגדית אישר כי הוא היה בגבו לתובע בעת שהלה נפל. עוד ציין כי "לא הייתה תנועה סואנת אבל היו רכבים מן הסתם".

יצוין, כי קלטת שיחתו של עד ההגנה עם מד"א לא הוגשה כראיה. לאחר שב"כ התובע התנגד להגשת תמליל השיחה (נ/8) כראיה, שלא באמצעות עורכו, קיבלתי ראייה זו בכפוף להסתייגות ב"כ התובע באשר לקבילותה. בהתאם להסכמת הצדדים, ניתנה ארכה לנתבעת להגיש את הקלטת כראיה תוך 30 יום, שלאחריהם יעדכן ב"כ התובע האם הוא עומד על הסתייגותו. הואיל ובחלוף 30 יום הקלטת לא הוגשה כראיה, אין מנוס מקביעה כי התמליל נ/8 אינו קביל כראיה.

2.5 זירת האירוע

בדו"ח מד"א (נ/1) צוין בין היתר, כי כתובת האירוע שנמסרה למוקד היא רח' אצ"ל 23 בנתניה. ברי כי המידע נמסר ע"י עד ההגנה, שאין חולק כי הוא שהזעיק את מד"א. עיון במפה מעלה כי בית מס' 23 אכן מצוי בין הצטלבות רח' גרונר עם רח' אצ"ל ולבין הצטלבות רח' ניל"י עם רח' אצ"ל. מן ה**תיעוד** נ/5 ו- נ/6 עולה כי במקטע הרחוב הנ"ל ובקרבת בית 23, מצוי "באמפר" שנחזה כרחב ותקני, המסומן בהתאם בפסים לבנים ומשולשי חץ המצביעים על כיווני התנועה. עוד ניתן להסיק מן התמונה, כי הרחוב מצוי בשיפוע, הנחזה כמתון למדי, במגמת ירידה לכיוון מזרח. תיעוד צילומי זה מתיישב עם עדות עד ההגנה, אשר ציין כי הוא פסע לכיוון מערב, במגמת "עלייה מסוימת" (פ' עמ' 18, שו' 5). נתון אחרון זה נמסר ע"י העד ספונטאנית, מבלי שנשאל על כך.

2.6 תיעוד רפואי

בדו"ח מד"א (נ/1) צוין כי האירוע התקבל בשעה 20:23. האמבולנס הגיע לזירה בחלוף 6 דקות ופינה את התובע בחלוף 15 דקות. התובע הגיע לבית החולים בשעה 02:00. בהגיע הפראמדיק לזירה, הוא מצא את התובע כשהוא ישוב, מסרב להתפנות ומסרב לצווארון. לאחר שכנוע ניאות להתפנות. בבדיקתו נמצא בהכרה מלאה, מתמצא בזמן ובמקום ו"מזהה את המשפחה". עוד צוין כי הוא לווה ע"י רעייתו לבית החולים. בפרטי האירוע צוין: "נפל מאופניים".

ממכתב השחרור מבית החולים (נ/2) עולה בין היתר, כי התובע "לאחר נפילה מאופניים חשמליים". מכתב השחרור נחתם בשעה 09:20.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני:

2.7 עברו הרפואי של התובע

באשר לעברו הרפואי של התובע, יצוין, כי התובע נחקר על אודותיו בחקירתו הנגדית, לאור התיעוד הרפואי נ/3, הכולל 25 מסמכים. בתמצית יאמר כי התובע אישר כי בעת התאונה הוא שקל כ- 120 ק"ג. לדבריו פרט לשברים מושא תאונת עבודה משנת 2012 לערך, בריאותו הייתה תקינה עובר לתאונה. תחילה שלל כי היה מטופל אצל פסיכיאטר, אך לאחר מכן אישר כי היה בשניים- שלשה מפגשים. התובע אישר כי הוא משתמש מזה מספר שנים בקלונקס. משנשאל מדוע הכחיש קודם לכן תחלואה נפשית לא מסר מענה ענייני. התובע הכחיש כי סבל מחרדות, אך לאחר שהופנה לתיעוד אישר זאת, לרבות קבלת טיפול לשם כך, ולרבות שימוש בקנאביס רפואי. התובע אישר כי הוא נחבל בכתפיו בתאונת עבודה ואף סבל מקרעים בהם. משנשאל כיצד לא תועדו תלונות בגין כאב בכתף בגין התאונה לא השיב מענה ענייני. כשנשאל האם הוא סובל מבעיות קשב השיב "לא יודע". משצוין בפניו כי הדבר מתועד השיב כי הוא לא מרגיש "את זה" על עצמו, אך אישר כי הוא נוטל ריטלין עובר לתאונה. התובע שלל כאבים בחזה על אף תיעוד המלמד כך (נ/3, עמ' 24). התובע אישר כי הוא לא עובד משנת 2013 ומתקיים מקצבת מ"ל.

3. תמצית טיעוני הצדדים

לשיטת ב"כ התובע, עדות מרשו הייתה עקבית לכל אורך הדרך והיא נתמכת בתיעוד הרפואי שלאחר התאונה. ב"כ התובע תיאר את מרשו כ"אדם פשוט, לא מתוחכם... שהשפה שלו לא מהגבוהות שיש". לדבריו, לעיתים התובע התקשה בהבנה אך ליבת עדותו נותרה איתנה. וויתור הנתבעת על העדת החוקר מטעמה משמש חיזוק לראיות התביעה. אמנם מדובר בעדות יחידה של בעל דין, אך היא מחוזקת בשניים: הן בתיעוד הרפואי, המלמד על מסירת גרסה ספונטנית, לה יש ליתן "משקל כבד מאוד" ובשים לב לכך כי התובע סבל מפגיעת ראש והן בשל עדות עד ההגנה. מדובר בעד אובייקטיבי שלא הבחין בהתרחשות, אך אישר נוכחות כלי רכב נוסעים בזירה. עדות התובע לא נסתרה. הנטל מוטל על הנתבעת והיא לא עמדה בו. ככל שהנטל מוטל על התובע, הוא עמד בו. עוד הוסיף כי אין משמעות לאי הצגת האופניים ע"י התובע, שכן אין חולק כי תאונה אירעה.

ב"כ הנתבעת טען כי נטל השכנוע על התובע והוא לא עמד בו. התובע לוקה באמינותו, הן באשר לנסיבות התאונה והן באשר לעברו הרפואי. קיימות סתירות מהותיות בין גרסאותיו, כגון באשר לקיומה של מראת צד לאופניים. גרסתו באשר לקיומו של ג'יפ נמסרה לראשונה רק בעדותו. מדובר באדם כבד משקל שנסע על אופניים חשמליים לראשונה בחייו, במגמת ירידה, ברחוב חשוך ובו באמפרים. התובע נמנע מהבאת עדים לתמיכה בגרסתו ונמנע מלצרף תיעוד צילומי של הזירה. עד ההגנה פסע על הכביש עובר לתאונה ומשכך כשהפנה מבטו לאחור, דבר לא חסם את שדה ראייתו. לו נכח ג'יפ שחור במקום היה מבחין בו. עוד ציין כי אין כל אינדיקציה לחבלה בכתף שמאל של התובע. כלל התיעוד מלמד על מסירת גרסה בדבר נפילה מאופניים (קרי- בלא איזכור מעורבות רכב), ע"י העד ומפי התובע, בתיעוד הרפואי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני :

ב"כ הנתבעת הוסיף והבהיר כי מאחר ועד ההגנה מסר בעדותו את אותם דברים שמסר לחוקר מטעם הנתבעת, שוב לא היה צורך בהעדת החוקר ובהגשת הדו"ח שערך. משכך אין באי העדת החוקר משום חיזוק לראיות התובע.

4. דין והכרעה

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים והעדויות, כמו גם בחנתי בקפידה את כלל הראיות, באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להידחות. להלן טעמי.

תחילה להערות כלליות מתבקשות.

הוראת סעי' 54(2) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א – 1971 קובעת כי עת עסקינן בעדות יחידה של בעל דין הנעדרת סיוע, חובה על בית המשפט לפרט בהחלטתו מה הניעו להסתפק בה.

מקום בו ראיות התביעה מבוססות בעיקרן על עדותו היחידה של הנפגע, שומה על בית המשפט להיזהר שבעתיים, שלא לדחותה אך בשל כך. לעולם יתכן כי איתרע מזלו של נפגע ואין מי המעיד מטעמו ומחזק את גרסתו. הותרתו בלא פיצוי, אך בשל כך, אינה מתיישבת עם צדק. משכך אין לדקדק דקדוקי עניות עם הנפגע מעבר לנדרש, באשר לאופן בו נבחנת מהימנות גרסתו. לעיתים מחויבת הגמשת- מה בבחינה זו, תוך מתן דגש על ניסיון לפענח את תמונת המצב בכללותה. מקל וחומר נכונה קביעה זו, עת עסקינן בנפגע שאינו מתנסח באופן מיטבי, בין בשל מאפייניו ובין בשל קשיי שפה, פערי תרבות ועוד כיוצ"ב.

אותה זהירות מחויבת גם מהיבט הנתבע. העדר קיומו של עד נייטרלי המבחין כמשקיף על האירוע מושא המחלוקת בכללותו, מעצים את החשש שמא גרסת התובע שקרית או למצער מוגזמת.

בחנתי את עדויות התובע ועד ההגנה, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים, בזהירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר ונסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות, ומגבלות הזיכרון האנושי (ראו, בהשאלה מן ה"שדה" הפלילי, קביעות היפות לענייננו, בע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 1.9.08).

לאחר כל האמור, מצאתי לדחות את עדויות התובע כבלתי אמינות ובלתי מהימנות גם יחד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני :

גם לאחר הנחת כלל ההנחות האפשריות לטובת התובע, מצאתי את עדויותיו, המקדמית והראשית, מנוקבות ככברה, מבלי יכולת לבסס על סמכן ממצאי עובדה איתנים. הגיון הפנימי של עדויותיו נמצא חסר לא אחת, בסוגיות מהותיות. על כך הוסף אי השתלבותן זו בזו ואף אי השתלבותן עם ראיות חיצוניות. עוד הוסף הימנעויות מהבאת ראיות, למצער חלקן מתבקשות. ויודגש : תביעת התובע נדחת לא בשל מגבלות יכולותיו השפתיות הנטענות, ככל וקיימות, אלא בשל העדר מהימנותו על יסוד כל שיפורט להלן, לאחר בחינה מעמיקה.

אין משמעות הדבר כי כלל אמירות התובע נעדרות מהימנות. כך למשל, לא מצאתי לדחות את דבריו בסוגיות "ניאטרליות" שלא נסתרו, או באמרו אמירות שאין מתיישבות לכאורה עם האינטרס שלו, כגון כי רכב על אופניים חשמליים לראשונה בחייו.

מנגד, מצאתי את עדות עד ההגנה מהימנה ביותר. מדובר בעד נייטרלי שהצדדים לא חלקו על מהימנותו, כי אם ביקשו להסתמך עליה, כמחזקת את טיעונם, איש לשיטתו. העד נקלע שלא בטובתו לאירוע בו נפגע התובע וחש לעזרתו. הוא חשש מטעמיו ממעורבות משפטית בהליך, אך משהתייצב לדוכן העדים נמצא אמין וישר. ניכר כי לא ביקש להחסיר או להוסיף דבר.

בחיפוש אחר קרקע הוודאות על יסוד נתונים אובייקטיביים ככל הניתן, לאחר שמיעת הראיות, מצאתי לקבוע ממצאים אלה, שבאשר לחלקם הארי ממילא לא נותרה מחלוקת :

התובע, כבד גוף באותה עת, נסע בשעת לילה על אופניים חשמליים, לראשונה בחייו, ברחוב ובו מהמורות, במגמת ירידה, אם כי מתונה. העד גבריאלי חלף על פניו, בפוסעו על הכביש ממש, בכיוון הנגדי, כשפניו מערבה. התובע נפל מאופניו, ככל הנראה כ- 50 עד 100 מטרים לאחר מכן. העד שמע רעש, הסתובב מיידית לאחור, ורץ לעזרת התובע אותו מצא על הארץ. אין לדעת האם הרעש ששמע העד נבע מעצם הנפילה לבדה, או שמא נבע ולו בחלקו גם מהתנגשות האופניים במהמורה, ברכב חונה, או ברכב שפגע וברח.

בעת ששוב ראשו, שדה ראייתו של העד לא היה חסום. העד הבהיר, כאמירה כללית, כי היו במקום כלי רכב. עם זאת, הוא לא הבחין ברכב כלשהו שהיה מעורב בפגיעה בתובע, לרבות גייפ שחור, כנטען. ממילא העד לא תיאר רכב כלשהו אשר חלף על פניו עובר לנפילת התובע. יש לזכור כי העד זכר כי התובע חלף על פניו על אופניו, בעודו פוסע על הכביש עצמו. הדעת נותנת כי לו חלף בסמוך לעד ולתובע גם רכב, ובסמיכות זמנים כה צמודה, היה העד זוכר זאת. אף סביר כי היה בכך כדי להביאו שלא להמשיך בהליכה על גבי הכביש או לפחות לעצור לרגע בין המכוניות החונות, על מנת שלא להיפגע מן הרכב. דבר מכל אלה לא נאמר ע"י העד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני :

העד הזמין סיוע רפואי. אף בהתעלמות מהתמליל נ/8 שנמצא לא קביל, עולה מן מ-1 כי הדיווח שהתקבל, מפי עד ההגנה, היה בגין נפילת התובע מאופניו. הדבר מתיישב עם עדותו. משלא ראה כל רכב חולף או פוגע, ציין בפשטות את שהסיק מראותו את התובע על הארץ, כי הוא נפל מאופניו. בהגיע העד לתובע מצא כי הוא לא מגיב ומכאן סביר כי התובע איבד את הכרתו ולו לזמן מה. עם זאת בהגיע הצוות הרפואי אליו, או קודם לכן, שבה אליו הכרתו והוא ניהל עימם כאמור שיג ושיח. אין חולק כי רעיית התובע הגיעה וליוותה אותו לבית החולים וככל הנראה אף בנו הגיע למקום.

סיכום עד כאן : מכל שצוין לעיל עולה, כי התובע נפל מאופניו. עם זאת, האפשרות לפיה הוא נפגע מרכב וכי עד ההגנה לא הבחין ברכב, נחזית כבעלת סבירות פחותה ביחס לאפשרות לפיה התובע לא נפגע מרכב. לא נעלמה מעיניי האפשרות לפיה ככל שגיף שחור אכן פגע בתובע, הוא מיהר לפנות שמאלה לרח' נילי ובשל כך העד לא הבחין בו. עם זאת אני מוצא אפשרות זו כקלושה, משני טעמים מצטברים :

האחד - הוא השילוב שבין אי הבחנת העד ברכב חולף על פניו עובר לפגיעה, ואי הבחנה בו מייד עם הפניית המבט לאחור למשמע רעש הפגיעה, כשכל העת העד פוסע כאמור על הכביש.

האחר - התובע מסר כי התאונה אירעה במרחק של כ-15 מטרים מן הפניה לרח' נילי, קרי-מרחק נסיעה קצר עבור הגיף הנמלט. אלא שלאור מסקנותיי באשר למהימנות התובע, לא אוכל כלל ועיקר לסמוך על נתון זה שמסר (עיון במפה מעלה כי ככל הנראה מדובר במרחק של כ-100 מטרים, אך אסייג אמירה זו בזהירות, משלא הוצגה ע"י הצדדים כל ראיה בהקשר זה. גם להימנעות ראייתית זו נודעת חשיבות לרעת התובע).

כאן המקום לבחון, האם יש ביתר הראיות שהוצגו-ושלא הוצגו - כדי לחזק בכל זאת את גרסת התובע. אלא שהמסקנה היא כי הן מחלישות אותה עוד יותר :

גרסת התובע עמומה, חסרה, מיתממת ובעלת סתירות בסוגיות מהותיות. זכרה של הטענה בדבר פגיעת רכב (כלשהו) בתובע לא מצאה את ביטויה במקום כלשהו, טרם הגשת התביעה. גם אז לא פורט דבר באשר לסוג הרכב. תיאור גיף שחור כרכב הפוגע נשמע מפי התובע בעדות המקדמית. לא ניתן הסבר לכבישת גרסה זו. התובע לא ציין כי הוא נפגע ע"י רכב בפני הצוות הרפואי, בזירה או בבית החולים. אף אם אניח כי מעייני לא היו נתונים לכך באותה עת, התובע המשיך בהימנעותו מלציין זאת בפני בני משפחתו. הוא עצמו לא טען כי ציין בפניהם דבר, וממילא לא הביא מי מהם לעדות. גם להימנעות זו מהבאת מי מבני משפחתו לעדות לא ניתן הסבר סביר. תשובותיו בסוגיה מהותית זו, כמי שלא ידע שצריך לעשות כן, נעדרות מהימנות או רצינות, ואינן מתיישבות עם היותו מיוצג כל העת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני:

בשתי הפעמים בהן העיד לפניי התובע, התרשמתי כי הוא אינו טורח לנסות ולדייק באמירותיו. בין אם נעשה הדבר בזדון ובין אם בתום לב ביחס לכל אמירה נתונה, התוצאה היא אחת. דרך ההגזמה וההפרזה שגורה בפיו ("חושך פחד", כדוגמה). אין לתובע קושי לומר דבר והיפוכו וחוזר חלילה, ממש "באותה נשימה". כך למשל טען ממש באותו רצף משפטיים, כי הכרתו שבה אליו רק בבית החולים, כי הוא שוחח בזירה עם אחרים וכי הכרתו שבה אליו רק בבית החולים. כך למשל לא יושבה הסתירה בין טענתו כי הבחין באמצעות מראת הצד ברכב (עדות מקדמית ותצהיר), לבין הטענה כי לא הייתה מראת צד לאופניים ומייד לאחר מכן- כי הוא אינו זוכר אם היא קיימת (חקירתו הנגדית).

על כך הוסף העדר כל תיעוד לתלונה בגין כאב בכתף או לחבלה בכתף, אשר בה פגעה מראת הצד של הגי"פ, כביכול.

גם להימנעות מהצגת האופניים או צילומם, המצויים לדברי התובע בחזקתו, נודעת משמעות ראייתית לחובתו. ב"כ הצדדים חלקו בשאלה מה ניתן היה ללמוד מהם לו הוצגו. אלא שבלא קשר לשאלה זו, ראוי היה כי התובע יציגם. הצגתם מתיישבת עם תום לב ונקיון כפיים.

הרושם לפיו התובע לא טרח לדייק בתשובותיו התעצם, גם בכל הנוגע לסוגיית עברו הרפואי. תשובותיו היו לא אמיתיות. בהקשר זה לא ברור מדוע נמנע התובע מלהשיב פעם אחר פעם מענה ישיר, כן ופשוט לשאלות שנשאל, קל וחמר על רקע הבנתו כי ב"כ הנתבעת מעמתו בחקירה עם תיעוד רפואי אותו הוא אוחז בידיו, המלמד אחרת מתשובותיו.

ב"כ התובע ביקש לשכנע ככל יכולתו כי סתירות ואי התאמות בדברי התובע נובעות ממיהותו ("אדם פשוט" וכיוצ"ב). אין בידי לקבל זאת. כפי שצוין לעיל, אין לדקדק דקדוקי עניות. מנגד, אין להפריז לכיוון הנגדי. על מנת להשיב מענה פשוט וישיר לשאלות רבות שנשאל התובע, אין צורך ביכולות ורבאליות מעולות, או בהשכלה אקדמית רחבה ומעמיקה. אין הצדקה להפחית לשווא ממיהותו של התובע (ובכך, גם מכבודו). מדובר באדם מן הישוב, בעל משפחה, אשר עברית היא שפת אימו. גם האירוע בגינו תבע פשוט להסבר ולהבנה.

אני מקבל את טיעון הנתבעת לפיו לאחר שהעד מטעמה העיד כשם שהעיד, שוב לא היה צורך בהעדת החוקר מטעמה, בנוסף. לא מצאתי כל הצדקה לקבוע כי וויתור על העדת החוקר מחזק את ראיות התביעה.

לאור כל האמור מצאתי כי לכל שפורט לעיל ערך מצרפי מצטבר, היוצר מסה קריטית, שיש בה למצער כדי לקבוע כי תביעת התובע לא הוכחה. התובע לא עמד בנטל המוטל עליו במאזן ההסתברויות האזרחי להוכיח תביעתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 63006-11-19

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

התביעה נדחית אפוא.

התובע ישא בהוצאות הנתבעת בסך 5,000 ₪.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג אדר תשפ"א, 07 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

אייל כהן, שופט

11
12
13
14